

Дръвения Кръстъ, нито тогава можахте ся противи да го не вземе София. Не тажете прочеек веке, долни и дубели човѣци. Друга е правдата да то не сполучихте това скъпоцѣни на мѣрваніе. А наказахте сѫ за неблагочестіе-то си, като не почетохте покойножъ вашъ леля, и за немареніе-то камъ окаянно-то сыраче. Вые не прѣстанахте отъ да си присмивате на София за просто-то избраніе, а сега тя ви ся насмива; мъкнете за да ся не прѣзирате отъ сички-ты човѣци. "Ако и да негодувахъ сродници-ти, вадохъ ся обаче на думы-ты Г-нъ Хагиновы, като ся оставихъ отъ намѣреніе-то си.

София прѣди да сѧ върне съ пары-ты у дома си, отиде отново въ черковния параклисъ, дѣто сѧ бѣше чюла молбѫ-тѫй прѣдъ двайсетъ години съ толкози чудесенъ способъ, както и онзи вечеръ, когато влѣзе у кѫщицѫ-тѫ си. Тамъ възблагодари пакъ Богу, кой-то не оставя никога оныя что имѣть нему надѣждѫ-тѫ си, и послѣдватъ неговыя закоиъ.